

SEMANARI POPULAR, HUMORISTICH Y LITERARI

DONARÀ UNA LLISSÓ CADA DISSAPTE

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Carrer de las Molas, núm. 24, entressol, 1.ª; Barcelona.

Número solt 5 céntims. — Atrassats 10 céntims.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona: semestre, 2 ps. un any, 3 ps. — Fora: semestre, 2⁵⁰ ps. un any, 4 ps

¡Tatari-Tataré...!!

¡Oh joves que vostra sanch
sentiu bullir en las venas:
Miréu vostre Capitá;
s'acosta 'l dia y... ¡alerta...!!!

Certamen

COMPOSICIONS REBUDAS: N.º 1. Qui es el Rey d'Espanya; lema: *En tots los ordres el Dret es un factor importantissim.*—N.º 2. Los republicans per dintre; lema: *Tot capita quot sententia.*—N.º 3. La Democracia; lema: *Pro Deo et Principe.*—N.º 4. La Instrucción Militar; lema: *A los futuros soldados de Carlos VII.*

Crónica

La qüestió del dia es lo que 'ls demócratas ne diuhen el *peligro carlista*, parlant ab llengua dels erials de la Manxa. Veuen las anadas y vingudas dels nostres Qefes, se publica alguna conversació particular, respira algo de lo moltíssim que 's trevalla, y ja teniu enfutismats á tots els *archi-pámpanos* del sistema, cridant com energúmenos sobre 'l *peligro carlista*, sobre la *reacción que nos amenaza*, y demás cursilerías sosas que no espantan á ningú.

Y no es extrany. *Que venen los carlistas* vol dir que tots los ilustres lladres de la Restauració serán judicats y obligats á restituir lo que han birlat; que acabarà aquesta vergonya que 'n dihem parlamentarisme, menjadora de ganduls y estable d'ignorants; que finiá el turno infame dels partits, pera saqueijar alternativament la pública riquesa; que 'ls Tribunals, deixant de ser criats dels polítichs, ompliran á Ceuta de Morets y C.^a; que l'exércit deixarà de ser una ramada de bens manats per una dotzena de generals ignorants y cobarts; en fi, *que venen los carlistas* vol dir que ha acabat per sempre més la era de la irresponsabilitat ministerial y de la impunitat dels arruinadors d'Espanya.

No es, donchs, extrany que 'ls interessats s'oposin á la vinguda del Carlisme. Oposantshi, defensen sa posició, sas riquesas y potser son cap...

Pro es inútil; los carlins vindrán, pesi á qui pesi. La disciplina, ánima dels partits, ningú nos la ha negada. Sobre tots nostres particulars interessos posém, los carlins, los interessos del partit, que son los d'Espanya. Hi ha entre nosaltres diversos parers, está clar; pro lo que no hi ha, ni hi haurá may, es que á la hora de obrar, no sacrificuém tots nostre modo de pensar, pera obehir al Rey. Es aixó disciplina heroica, y ab disciplina 's va molt lluny.

Diners, es dir, armas y demás *chismes*, diu en Silvela que no 'ns faltan pas. Confessan los diaris que las Juntas carlistas de París, Londres, Buenos Aires y Roma arreplegan més de lo que desitjan. Y ha dit l'heroe de la florentina á San Sebastián, que *per més que tinguém diners, per més que tinguém armas*, no hi haurá guerra civil... en lo qual estich conforme, perque ningú s'oposará als voluntaris de Don Carlos y sens oposició no hi ha guerra ni burros morts.

Quant á personal, digué en Silvela fa dos mesos, que sols hi havian carlistas á Catalunya y al Maestrazgo; pro ¡quina casualitat! ara el mateix beneyt ha dit á San Sebastián que sols n'hi havia al Maestrazgo y á Navarra... Ignorava 'l senyor Silvela que 'l general Despujols, per ordre del Govern, feu una llista dels carlistas de *armas tomar*, y en la sola ciutat de Barcelona n'hi calculá 10,000. Ignora a que á Galicia, á Andalusia y á Castilla tenim diaris y Ajuntaments. Ignorava que Aragón es més carlista que Navarra. Ignorava que están funcionant 500 círcols y 4.000 juntas, que representan 500,000 carlistas...

Pro, sobre tot, ignorava l'estat del país contribuent que paga y no menja, gracias als homes que aném á destronar.

Tenim á tots los católichs de debó disgustats de la Constitució atea; d'un ministeri católich qual president no oeix Missa; de las injurias al clero, pagadas pels governs; de l'aument de las logias masónicas traidoras á Espanya; de la immoralitat escandalosa en que viuen ministros de la Corona, protectors al mateix temps de las immoralitats del poble baix, sens virilitat ni energias; disgustats sobretot de la incalificable tiranía dels governs polaviejistas, fent arrancar despóticamente de las portas lápidas del Sagrat Cor, ab las quals res te que veurer un govern, y menos si alardeja de papista...

Tenim als regionalistas, pues 80 anys fa que defensém nosaltres las doctrinas que ells avuy propagan. Las corrents antiespanyolas de Barcelona, los desitjos separatistas de las Alpujarras, lo regionalisme demanat pels gallegos, las aspiracions dels nacionalistas bizkaitarras, la descentralisació que volen los valencians, tot, tot está mogut per elements d'idees afines á las nostras, y á nostres brassos se tirarán tots en el dia de la lluyta.

Tenim al Comerç, á la Producció, á la Industria y á la Agricultura. La formació de Banchs agrícolas, la supressió dels Consums, los Concerts económichs, la abolicció de las actuals provincias artificials, la abolicció del Lliure Cambi, la unificació del Deute públich, el recárrech sobre 'ls rentistas, en una paraula, tot quant han demanat las Cambras de Comerç y Agrícolas, tot ho han pres de nostre Programa, con tant nosaltres ab son apoyo en el dia de la salvació d'Espanya.

Y sobretot, contém ab el poble, ab aquest poble representat per 50.000 repatriats que son tots nostres, per milions d'anémichs pagesos despullats pel Fisco, per milers de trevalladors sense feyna y de familias sense pa; ab el poble, causat de las tiranías del Deu-Estat lliberal y de sos governants encara més tiránichs; ab el poble, que no té més ilusió que penjar á tants de lladres desvergonyits ab l'ajuda dels carlins ó qualsevol, sigui qui sigui.

¿Veritat que tenia rahó en Silvela al dir que no hi haurá guerra civil?

¿Quí, donchs, s'oposará á las bayonetas carlistas? ¿Quí, senyor Silvela?

¿Las Potencia? Ne dubtém. Fransa es de Russia y Russia es nostra. Austria ja 'n te prou de feyna á casa seva. Alemania... are ja las te las Carolinas y músich pagat no fa bon só. Inglaterra sols apoyará als cristinos si 'ls hi donan las Canarias, y en aquest cas, disposats estém á medir nostras armas ab l'Albión y ensorrar al extranger al fanch de la derrota ó

sucumbir ab gloria defensant la integritat del territori. ¡Gloriosa cayguda si aixís cayém los carlistas!

¿Se'ns oposará l'exèrcit? Estém segurs que no, y lo que hi hagi sonará quan sigui hora. Pro en cas de voler fer nos oposició, més valdria que riguessim, perquè instintivament recordém las derrotas que li han fet sofrir nort-americans indisciplinats, la ineptia complerta dels generals liberals, la cobardia sense nom de Queses de divisions, en una paraula, la inutilitat d'aixó que 'n dihém batallons, que no son bons per res més que per passar revistas, fer paradas y llimpiair guerreras... La base del exèrcit liberal es la immoralitat més bruta y la ignorancia més supina, y, sent aixís, nos rihém del exèrcit tal com está avuy constituhit.

¿Se'ns oposarán los republicans? Sense Queses, sense *pistrinchs*, sense disciplina, no més son bons pera fer lo payasso. Y aixó que 'n Morayta, en Salmerón, etz., ja 's van guardar l'altra guerra d'empunyar las armas! La carn de canó tingué de ferho, mentres ells (els grossos) s'empenyavan *Toissons* y feyan *jarana* al Congrés. A més, que 'ls republicans defensen en tot lo essencial lo mateix que 'ls cristinos ja que la forma de govern es molt accesoria, y no hi ha ningú que no desitji que s' escombrí aviat la centralisació, el parlamentarisme y demés farsas, causa de nostres mals, defensadas pels Republicans.

¿Qui, donchs, s'oposará á nostre triúmfo? ¿Qui, se'nyor Silvela?

No 's fassi ilusions l' héroe de la daga sense punxa. *El peligro carlista* vindrá, millor dit, está ja treyent el cap. Don Carlos ho prometé y paraula de Rey no torna enrera. Los carlistas ho volen y no hi ha qui s'ens oposi. El poble ho desitja y volém cumplir la voluntat del poble. Espanya ho necesita y Espanya es, després de Deu, el ser que més estimém.

El peligro carlista vindrá y posará á sota lo que está molt alt y á dalt lo que está sota; y vindrá sense soroll, sense oposició de ningú, ab aplauso dels espanyols honrats y de la Europa civilisada. Y encara que homes indignes vulgan deturar lo moment de la redenció d'Espanya, també vindrá *el peligro carlista*, pesi á qui pesi; que per aquest cas recordém los carlins las paraulas del gran profeta, Aparisi y Guijarro: "Quien tenga un fusil que lo guarde; el que no lo tenga que lo compre."

¡VISCA 'L SAGRAT COR DE JESÚS!

Guerra al dimoni.

L' hora s'atansa, en lo relotje de la Providencia, ahont sombreja la paraula *jaral*; davant de la impietat dessenfrenada y escandalosa, davant de la actitud provocativa de las turbas farisaicas y satánicas y de sos sacrilechs fets, y davant de la desvergonyida y criminal passivitat d'aquestos regeneradors de sa... butxaca, no hi ha cap altre cosa, sino que, imitant á nostres germans de Castelló, cridar ab tota la energia y forsa de nostres pulmons: ¡Visca 'l Sagrat Cor de Jesús, y avant...! Sí, avant y sens desmay, preparant nos á la llyta que ha d'esser á mort, comensant per los de dalt y acabant ab los d'abaix, res de contemporisacions ni cobardias; tots los bons católichs, los que volem lo regnat de Cristo en la terra, debém unirnos baix una sola aspiració, ab l'unich lema que 'ns identifica, de guerra al infernal mal esperit; guerra á la heretjia é impietat y guerra al liberalisme, y portant sobre nostres cors l'hermós emblema del Sagrat Cor de Jesús y dintre nostras butxacas uns bons rosaris de plom, presentar ruda y encarnisada batalla á manera de creuhada contra 'ls esbirros d'una malehida cuadrilla, reduhint á pols sos mandils, per acabar d'una vegada ab tanta vilesa é hipocresia, puig lo que deixan de fer alguns panxuts (encare que pochs) vestits de morat, per por de perdre la pitansa ó l'apreci interessat d'altas esferas ho hem de fer nosaltres en justa y llegítima defensa de la fe, de nostres sentiments religiosos y sobre tot en defensa de nostre Redentor que está servint de mofa y escarni á aquesta pandilla de juheus amparats per las grans virtuts del Poder ensalsat á só de trompeta per qui deuria ser el primer en lliensarse al martiri. ¡Pensar que 'ls sacrilechs y escandalosos fets de Castelló, han sigut executats per una cuadrilla d'esbirros protegida per lo Caifás y Pons-Pilat d'aquella població genuins representants d'un Govern qu' es titula católich y está tildat de reaccionari y regeix nostra pobra Nació, per medi d'una constitució que en son article onze es lleigéix: *La religión católica, apostólica, romana es la del Estado*. ¡Quin cinisme! ¡Hipócritas! ¡Farsans! ¿Es á dir

que 'ls impíos y masons, poden ostentar en sos embrutits pits las insignias de la masoneria y de la impietat y nosaltres los católichs, en us de un sagrat dret, no podém venerar en las fatxadadas de nostras casas la imatge del Sagrat Cor de Jesús, ni menys manifestarlo sobre nostre cor? Devant de semblant provocació la resposta no es dubtosa. Los católichs debém contestar y contestarém encara que sia ab la violencia, hasta derramar la última gota de sanch, pues com á cristians que som, hem de morir cridant ab robusta y forta veu: "Visca lo Sagrat Cor de Jesús," y no per meterém may que tan hermós crit, sia ofegat per la escandalosa veu de la impietat.

No olvidém un sol instant que 'ls martirs donare i la seva sanch pera 'l triúmfo de la doctrina de Jesucrist; doném, donchs, la nostra, si es precis, ans que consentir que sia insultada y escarnida la Imatge del Sagrat Cor de Jesús, y seguint la conducta dels católichs de Castelló, sembrém nostra terra catalana de placas del Sagrat Cor, manifestantlas sobre nostres cors, y si els sectaris del dimoni intentan arrencarlas, procurém que hi deixin los dits, ó la vida

UN SOLDAT DE CRISTO.

¡¡GRAN EXIT!!

S'está agotant la edició de **Los Consejos del Cardenal Sancha ó apologia católica del Carlismo**, per D. J. D. Corbató, Pbre., editat per la BIBLIOTECA REGIONAL, ahont se venen, Molas 24, entressol, 1.^a

UNA PESSETA

Als corresponsals, el descuento acostumat.

Vetaquí l'*Indice* d'aquest llibre oportuníssim:

«CARTA-PRÓLOGO

AL SENYOR CARDENAL SANCHA

Inter te et ipsum solum.—De súbdito á Prelado.—Hasta el Primado y el Papa.—Ex ore infantium.—Publica publice.—Peligro en la fe.—Propósitos del autor.—Riesgos.—In edificaciónem.—Contra derecho. Protesta.

CAPÍTULO PRIMERO

GENERALIDADES DE LA CUESTIÓN

Autoridad, potestad y poder.—Errores.—Derecho fundamental del pueblo.—Ilegitimidad de ejercicio.—Ab absurdum.—Ilegitimidad de los impíos.—La «Constitución» y sus monopolios.—Las virtudes de los «poderes».—Elogios.

CAPÍTULO II

DEL RESPETO Y SUMISIÓN Á LA POTESTAD

Doctrina de la Iglesia.—Objeciones satisfechas.—Lo que se nos exige.—Acogotamiento.—Prueba aplastante.—Cumplimientos diplomáticos.—El respeto no impide la insurrección.—Pruebas históricas.—La escuela-veleta.—Los verdaderos irrespetuosos.—La Iglesia no olvida la legitimidad.—Sin fuerza y pasteando.

CAPÍTULO III

DE LO MISMO, EN FORMA DE PASTEL MALOLIENTE

El respeto á los ilegítimos.—A Roma por todo.—Belluga y Gelmirez.—En mérito de las dotes.—Reblandecimientos.—La olla, la cuba y otras cosas.—«Magistri mendaces».—Los maestros veraces.—Otro que lo entiende.—Lo que se trasluce.—Lo que se palpa.—Unas preguntas.—El todo por el todo.—Tipo de «rallies».—Los frutos del árbol.—«Los derechos están en la lanza».—Al cisma general.—Hipótesis inadmisibles.

CAPÍTULO IV

«ELLOS AL PAPA É VOS Á LA CAPA»

La cuestión.—Pontífice infalible y doctor privado.—Doctrinas caducadas.—Extralimitaciones.—Papas contra España.—Dictámenes contra los Papas.—Doctrina del Cardenal Sancha.—Defensa de la Santa Sede.—Más claridad.—Papas engañados.—Como los católicos irlandeses.—Escándalos farisaicos.—Desobediencias imitables.—¿Las imitaríamos?—León XIII y D. Jaime.

CAPÍTULO V

LIBERASTROS Y POLÍTICOMANIACOS

Tolerancia y libertad.—Libertad y liberalismo.—La Inquisición.—Clericalismo.—Doctrina fundamental.—Consecuencias y errores.—Dos prelados y dos madres (histórico).—Políticos y politicomaníacos.—Lo que dice la Historia.—No hay que fiarse.—Nombramientos de Obispos.—Los aspirantes.—Lo que debiera hacerse.—Los Obispos actuales.—Los obispos españoles.

CAPÍTULO VI

DE LOS GOBIERNOS CONSTITUIDOS

Política gramatical.—Lo constituido.—Constitución.—Gobiernos constituidos: cuales son y cuales no.—Definiciones del parlamentarismo.—Solemnidades sacro-constitucionales.—Exigencias del bien común.—Las tradiciones, base constituyente.—Doctrina de la Santa Sede.—Defensa de los

tiranos.—Condenación de todas las guerras santas.—Lo que podríamos decir y lo que haremos.—Héroes acusados.—Lágrimas y apóstrofes.

CAPÍTULO VII

DEL DERECHO DE INSURRECCIÓN.—LA DOCTRINA CATÓLICA

De Quevedo y Villegas.—De Saavedra Fajardo.—De Alonso Perujo.—Del Padre Márquez.—Del Padre Mariana.—Del Padre Morán.—De Balmes.—Del Cardenal Ceferino González.—Del Cardenal Cigliara.—Del Cardenal Belarmino.—De Suárez.—De Silvia.—De Billuart.—Del Cardenal Cayetano.—Del maestro Báñez.—Del Maestro Soto.—Del Maestro de las Sentencias.—Del Angélico Doctor Santo Tomás de Aquino.—De varios.

Epílogo.—Última hora —A los lectores.»

¡A BANYARSE TOCAN!

«¡No passa ni un alé d'aire!
¡ni una fulla d'arbre 's mou!
¡semblém ficats dins d'un ou!
¡eix temps que no duri gay!

¡Aixó no 's pot tolerar!
¡estém al mitj d'un infern!
¡st'aquest caliu fos etern,
no 'l podríam aguantar!»

Aquestas exclamacions se sentan si 'l sol apreta; més, qui no está per brometa, busca prest las solucions.

Tots quants la ditxa tením d'habitar l'hermosa costa, ans que 'l sol vaigi á la posta, en dols bany ens deixondím.

Y 'ls que tenen lluny la llar, salvan ab pler la distancia, per revolcar-se ab folla ansia, entre l'oneig de la mar.

Per espolsar la frisansa que reporta lo neguit, 'ls polítichs de Madrid han sentit també anyoransa.

Y, sens parar compte en res, s'ha dispersat la llopada, tot cercant brisa preuhada que son cervell reaccionés.

Ja 'ls contemplém escampats, banyantse en aygua de rosas, y allunyats d'aquellas cosas que demanan concells grats.

Están seguint dignament, l'exemple d'aquella *dama* qu'ab gran dossis de camama pensa calmar son torment...

Temps fa que eix torment, la te temerosa, e-perugida, perquè veu que surt fallida la trampa, y no marxa bé.

¿Veritat, que si al istiu la calor frisansa porta, se busca alló que conforta, refresca 's lluny del caliu?

Aixó, donchs, es lo qu'ha fet aquella trepa embustera, mirall de la *peixetera*, y de farsans digne esplet.

Frisosa, anava esperant qu'el carlisme anés de baixa, pera ferli prest la *caixa*; pro 'l desengany es molt gran.

Qu'enlloch d'anar decayent com se creya quelcom *Sancha*, más *el círculo se ensancha*, y 'l veyém viu, resplandent...

Anéu donchs, ara qu'es lléu, prenent banys d'aygua... de rosa; que molt prompte d'altre cosa, encar qu'hos raqui, 'ls pendréu.

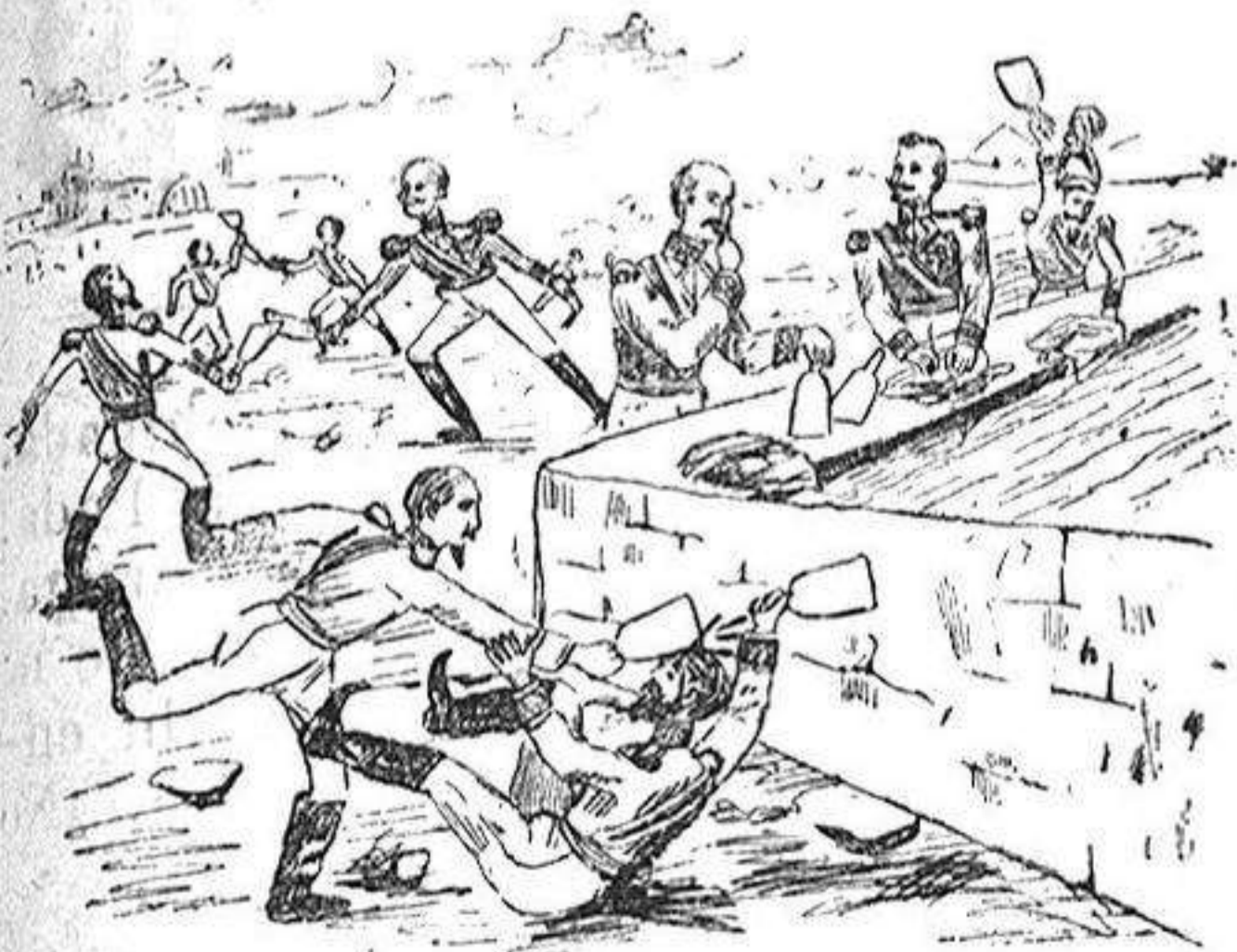
Serán *banys* de ferro y plom, ó més ben dit, de metralla; y ja que 'l vas ¡gran canalla! heu omplert de gom á gom,

després del *bany*, be vindrá, un *esiofat* ab... *patatas*; que d'eix modo, grants sabatas, més profit el *bany* farà...

Animo donchs; no desfalliu; amunt, y ¡visca... la Pepal! aprofiteuse ¡gran trepal! puig vos queda sols l'istiu.

P. DE LAS P.

Els nostres «homes»

Els héroes que avuy passen per lumbreras
Oh, Deu, ¿son generals ó bugaderas?

Hi ha coses que fan rabia, removent al mateix temps l' estómac.

El Cardenal Sancha condemnant á pecat grave als carlins, per no reconeixer las Institucions, ó mes ben dit, per no estimarlas.

Las Institucions, consentint que sas autoritats arrenquin de las casas la estimada imatge del Sagrat Cor de Jesús. Un periodich, *Vida Nueva*, condemnat per mes de vint Bisbes, insertant un article, alabant y felicitant al Primat d'Espanya D. Ciriaco M.ª Sancha. Y l' indicat article, firmat per l' altre primat ó sia Gran Orient de la Masoneria Espanyola, en Morayta.

Sols falta are, una carta del senyor Sancha agraint al senyor Morayta lo que fa per ell. Es mes facil aixó que no que protesti.

Entre ells está 'l joch, ja ho dirá l' historia y si no, ho dihém nosaltres, que 'n sabem una, que se 'ns ha prohibit contar per ara.

L' aixerit Coll y Astrell, que ab tanta magestat, surtí del *Siglo Futuro*, per dirigir *La Informacion* diari católich per los quatre fondos, regenerador y polaviejista, segons anuncia ab unas quantas excusas posadas en una circular, ha deixat la direcció del periodich, per las putinerias que entre bastidors hi veyá.

Si no arriba á ser tant recomanat per certas autoritats, no dich tinya, lo que arriparia á alabar lo senyor Coll.

¿Que 's creya lo senyor Coll y Astrell, que entre católichs-lliberals, hi podia haver res mes que porquerias? Aixís seria pensar en tonto.

'S deya que á Espanya ja no hi havia sanch, que tot era deshonra, y qué sé yo quant mes, entre 'ls organismes tots del Estat. Ara resulta que en lo poble encara bull la sanch, pro sols quant se tracta de embargarli 'ls bens.

La proba: La Espluga de Francolí, que s' esmorsaren al executor de apremis.

Creyém que si cundeix aquest exemple, 'l poble tornarà á ser alguna cosa, pro tremolém de debó per los regeneradors del día, que no podran fer efectius los presupostos per falta de qui 'ls cobri.

¿Qui será el maco que voldrá acceptar un carrech d' aquesta mena, si 'ls ha de costar la pell?

No tindrà mes remey que acceptar los bons oficis d' en Martinez Trampas, si no 's penedeix de lo que digué, que tot podria ser.

Segons rumors arribats fins á nosaltres, s' están fent una grossa cantitat de planxas ab la imatge del Sagrat Cor de Jesús pera que sigan posadas á las portas ó fatxadades de las casas cristianas.

Lo MESTRE TITAS promet desde ara posarla á la porta de la Redacció, ó al balcó si convé, y jurém defensarla hasta morir y... matar.

A veure com se portaran els Comillas y Satrústeguis y demás familias d'aquesta corda. ¿A qué no posan la planxa á casa seva?

Esperém veurela també á la fatxada del Palau Episcopal y á casa del clero de pessetas.

Hem de veure que aquestas manifestación de catolicisme no sian exclusivas dels carlistas.

Com succeheix sempre.

Apa, católichs, á confesar á Cristo.

¡Oh católicas y jamay prou acatadas Institucions, y, com trevallen tos inclits y piadosos servents, per ferse mereixedors de las amenasas de pecat, de sapientísimos prelats.

Los católichs de Castelló, ne son una proba palpable.

Pro lo que dirán certs Ilms. Rvns.—¿Qui fa embolicar á aquests fiels, posant imatjes aquí y allí? Aixó está mal fet, las imatjes á l' Iglesia y prou. Vaya una manera de buscar dificultats, mentres nostres incansables regeneradors trevallen tant en profit de l' Iglesia, vull dir de reduhir el presupost del clero baix.

¡Estos carlistas! ¡estos carcundas!

La senmana passada un taruguista 's barallá, tiro al canto, ab una pareja de la secreta. Després de tenirlos á rotllo y ferlos brincar una mica, amen d' haver foradat la pell ab un, tocá las de Villadiego y al veurers atrapat per un parell de russos ó sia municipals montats, 's suicidá.

Donchs bueno, á la butxaca d' aquest animal, ¿saben qué s'hi trobá? ¿Uns rosaris? uns escapularis? una creu..., un..., un...?

No, res d'aixó, ¡jun Diluvio!!

Per l' istil d' aquest, contan que son tots los que 'ls deleyta la xerrameca de mentidas y embusterias, d'aquell sátropa de la Plassa Real.

La regeneració va fen via que es una delicia. Després d' haverse probat d' una manera contundent, que en Espanya tenim:

Els generals mes il-lustres del mon; l' exercit mes valeros é inteligent del idem; 'ls mes sabis é intrépits marinos, que suran per l' aygua; 'ls ministres y polítichs mes honrats del globo, el poble mes servil del univers, ara nos demostran que també anem al devant (aixó ja ho sabiam) en questions diplomáticas.

Gracias al caballero espléndido senyor Lleó del Castell, per havernos estalviat una quarta guerra civil. L' hassanya de la internació del Marqués de Cerralbo, val més que 'l Toyson, val... tres pams de corda de canem.

¿No es veritat, que el treballar com un negre, del dilluns fins al dissapte, en una d'aquestas fábricas-colonias, en quant reuneixin la condició de tenir un amo, que dihentse liberal (farsant com tots) resulti ser un verdader negrer, ha de ser trist?

Si després de sufrir en aquell verdader presi, pot portar una senmanada á casa de sis ó de vuit pessetas, que non te ni tant solzament per alimentarse ell, deu haber de estar content y alegre, y no piular.

¡Ah lladres de la sanch del pobre!

Y vingan Ecxms. per aquí y per allá y senadurias vitalicias y creus y fanfarria.

Anells, cadenas, brillants... salpicats de sanch del pobre obrer.

Miserables ¿quant se restablirá la justicia per vosaltres?

Els obrers aneu cridant ¡visca la llibertat! y sols serveix als esplotadors per llevar la pell al pobre.

En Quico arrosser, el diputat cunero de Sueca, sempre es el mateix, un adulator dels poderosos, un servil y rastrer.

Tendres ne son encara los insults que 'n Romero de la barra y en Lletj de dins y de fora, dirigiren á Catalunya, lo que ha sigut causa de que el nom de Romero s' esborrés del Foment del Treball Nacional, com si diguessim del Congrés de las pastetas barceloninas.

Donchs *El Noticiero*, s ha permés advertir, que la rabieta de 'n Romero, podriam los catalans pagarla cara. Potser sí, perque 'ls catalans som capassos de todas las tonterias; fins de fer rich á un periodista tronat, y un cop ab pistrinchs, fer lo llapet á la colla de farsans que 's diuhen polítichs d'altura.

A veurer si 's pesca una prebenda.

Trabucasso

Un fill de Carlos III se sentí ab vocació eclesiástica y s'ordená de capellá. Y com que alashoras, com avuy, regnava en lo eclesiástich el caciquisme més odiós, el regi sacerdot era ja á fins del sigle passat cardenal de Toledo y Primat d'Espanya, á pesar de ser, quant á ciencias y prudencia, una nulitat acabada. Aquest cardenal Borbón era partidari dels *governos constituits*, com el senyor Sancha, sucesor seu en lo primat y en altres cosas. Per xó, al venir Napoleón á apoderarse d'Espanya (1808) el cardenal li escrigué aquesta carta, indigna d'un escombriaire quant més d'un Cardenal: "Sr. La cesión de la corona, que ha hecho á V. M. I. y R. el Rey Carlos IV... me impone, según Dios, la dulce obligación de poner á los piés de V. M. I. y R. los homenajes de amor, fidelidad y respeto. Dignese V. M. I. y R. reconocerme por su más fiel súbdito. Dios guarde á V. M. I. y R. para bien de la Iglesia y del Estado. Toledo, 22 mayo 1808. A los R. P. de V. M. I. y R. Luis de Borbón, cardenal de Scala, arzobispo de Toledo." Aquesta carta miserable fou escrita 10 días després de la hecatombe del 2 de Maig. El cardenal *excomunicó* á tots els mártirs de la independència. Després de la batalla de Bailén el Cardenal feu traició al emperador y se passá als espanyols. Alashoras según Dios ja no devia tenir la dulce obligación de defensar á Napoleón. Ja entre 'ls espanyols, s'allistá en el partit masónich; votá contra 'ls frares, la Inquisició, el voto de Santiago, la inmunitat eclesiástica, etz., y tant trevallá pels liberals que las Cortes, formadas de masons, lo nombraren President de la Regencia. Al ser expulsats los francesos, Fernando VII desterrá al seu tío cardenal á Toledo, fins que en 1820, proclamat de nou el lliberalisme, el cardenal Borbón fou nombrat president d'una Junta masónica y vis-president del Concill d'Estat; excomunicá als realistas que ab las armas combatían al govern masónich, defensá la abolición dels convents, insultá al Papa, contra el qual escrigué una Pastoral. Morí anys després masó com sempre y com sempre *defensor dels poders constituits*. "Era (diu un liberal franch) ignorant, adulator, una nulitat." Los diaris liberals el presentavan com un gran sabi y els periodichs realistas (principalment *La Atalaya de la Mancha*, dirigida pels PP. Agustinos del Escorial) el tractavan de *traidor, masó, ignorant, indigne*, etz. Era, com hem dit, arquebisbe de Toledo. Deu l'haigi perdonat, que ja habia de qué.

¡IMPORTANTÍSSIM!

¡Folleto d'actualitat!

S'ha posat á la venda ab ¡gran éxit! editat també per la BIBLIOTECA REGIONAL,

CATALUNYA AUTÓNOMA

oportuníssim folleto en el qual se concreta á Catalunya el Programa carlista. Val la friolera de ¡10 céntims! y es un treball acabadíssim pera convencer als católichs, als verdaders lliberals, al poble y, sobre tot, als autonomistas. Tots los carlins están obligats á escampar folletos aixís, segurs de que sumarán ab ells no pochs elements pera la suprema y próxima lluyta.

¡6 pessetas el cent!!

en la BIBLIOTECA REGIONAL, Molas, 24, entressol, 1.ª, Barcelona.— A 10 cénts. en els kioscos de la Rambla y en casa de nostres Corresponsals.

CARTAS DE FORA

—Tarragona, 2 Agost.—S'ha renovat la Junta Directiva del Circol Carlista sent reelegit president nostre estimat D. Tomás Brull, ab gran aplauso de tots los correligionaris. Resultá elegit vis-president el Sr. Vallhonrat, infatigable sócio de la Juventut carlista, que esperém conseguirá la formació del anhelat Teatro; Trosorer el Sr. Carreras (don Jaume) jove activíssim; Secretari Sr. Joseph Reig, y

Vocals els Srs. Virgili, Casals y Martorell, aquets dos últims reelegits. Sabém que la nova Junta farà grans reformes pera la prosperitat del Centro. Rebin nostra felicitació los personatjes elegits. Disposi, senyor Mestre, de—PE-REPEIG.

—Manresa, 6 Agost.—Los catalanistas d'aquesta vila enviaren á nostre digne diputat, ab motiu de sos discursos al Congrés en favor de Catalunya autónoma, un telegrama redactat en francès, pera demostrar sas tendencias anexionistas. El Sr. Soler els contestá en catala, pera demostrals que tant borts son los que renegan de sa llengua, empleant la castellana, com los que emplean la francesa. El Catalanisme manresá es una olla podrida: hi ha autonomistas, separatistas y anexionistas, olvidant aquets l'adagi dels nostres avis: «Manresa, avants cremada que francesa.»—LO TRABUCAIRE.

—Diu *La Lectura Dominical* (escrita pels Jesuïtas y pagada pel marquès de Comillas) que á Castellón un concejal ha presentat una proposició protestant de la propaganda masónica. Lo que no diu aquest periodich es que 'l concejal es carlista y que l'Alcalde (lliberal) li ha deixat presentar la proposició, al revés del integrista y masonich Alcalde de Tudela. Aixó no ho diuhen los Jesuïtas que redactan *La Lectura* y aixó haurían de dir si fossin justos, imparcials y veraderament antimasonichs.

—Deya en Canalejas fa 10 anys en un discurs pronunciat á Barcelona: *Si la política centralizadora con una legislación uniforme es una farsa, la descentralización es fuente de regeneración.* Y el mateix Fulano ha dit fa un mes á las Corts: *Uno de los peligros más graves, una de las amenazas pavorosas de la política actual contra la paz pública, reside en el regionalismo.* Y encara hi ha espanyols tan estúpits que aplaudeixen los discursos d'aquets miserables!

—El govern francès ha destituït á un catedràtic del Institut de París per haber alabat á Dreyfus en la classe; ha derogat la sentència contra el herm. Flamini de Lille, dihent que es ignoscent; ha donat una gran creu al jove capellá mestre Perosi, director de la Capella de Música del Vaticá; etc. ¿Qué diuhen á aixó *La Publicidad* y demés caps vuyts? ¿Qué dirian si ho hagués fet (sobre tot lo primer) un govern carlista? Quantas latas d'*absolutisme, teocracia* y demés garrofes hagueren servit á sos borregos!

—Durant la guerra carlista de 1872-76, la avuy Regenta d'Espanya, nena alashoras de 17 anys, escribía molt sovint á D.ª Blanca, cunyada de Carlos VII, fent vots per lo próxim triumpfo carlista, y no pocas vegadas enviá cantitats als carlins. Mes tart se casá ab Alfonso XII y abdicá de sas ideas la simpática Arduquesa. Lo demés tothom ho sap.

PEY-ORDEIX Y ELS JESUITAS

En nom del Pare, del Fill y del Esperit Sant. Amén.

Y are, fent com Pilat, ó sia rentantnos las mans, copiém unas ratllas que apareixen en una carta del incansable Mossén Pey, inserta en *El Urbión*, y dirigida al general P. Martín.

Allá vá que trona.

«Que soy masón han dicho, aunque turbiamente, esos jesuitas á sus órdenes. De veras, P. Martín, han llegado Vds. á creerlo alguna vez? Si masón hubiese sido, ¿no comprenden Vds. que les habría tapado la boca, acudiendo al futuro rey de Inglaterra (bajo cuyo pabellón están sus casas) y Jefe universal de la Masonería del rito escocés? Vds. son, padrecito mío, los sospechosos en todo caso: los patrocinados del Príncipe de Gales, de Napoleón Bonaparte y Federico II de Prusia. Vds. á quienes ya Palafox acusó de sociedad secreta, cuando en el mundo no se había hablado de Masonería; Vds., los conspiradores contra dos Obispos, los depredadores de las ordenes religiosas, los sempiternos enemigos de los frailes, los despreciadores del clero; Vds. que suben á medida que la Iglesia baja, que levantan lujosos colegios, afrenta de la pobreza y sarcasmo de la necesidad, á medida que se hundan las iglesias parroquiales; Vds. los *polres millonarios los humildes sayales* que se pasean altivos por los salones de los palacios: Vds. los *mansos* que se crecen como furias cuando un sacerdote discute sus reglas secretas; ustedes los dadvivos que heredan á las grandes viudas; Vds. que siembran la confusión y el desorden en todas partes para convertirse en medio aislador para sus fines particulares. Y á esa Compañía de Silvela, de Federico II, de Napoleón Bonaparte y de Catalina de Russia, todavía se la llama Compañía de Jesús!»

Punyalada mes certera ni mes fonda no pot donarse. Que se las arregli Mossen Pey com pugui. Perque, una de dos: ó Mossen Pey es un farsant de set solas, ú ho son els Jesuïtas, ó alguns d'ells.

A nosaltres sols ens toca dir, per ara, que Deu tinga pietat del un ó dels altres.

Per mes que ja comensém á veurer clá en aquest assumpto entre Mossen Pey y la Companyia de Jesús.

La gran idea de Leroux

Hi ha moltes cosas que per ellas mateixas se retratan, sens que sia necessari pera ferlas comprendre, explicació de cap mena.

Y sens dupte que una d'ellas es la teoria del célebre Leroux; lo sistema ab lo qual aquest socialista francès vol arreglar el mon.

N'hi ha prou ab anunciar la seva descomunal idea, lo principi fonamental de tot lo sistema, pera comprendre lo que es.

Los sers animals—diu Leroux—s'alimentan los uns dels altres. Els homes 's menjan á las bestias, las bestias grossas 's menjan á las mitjanas, y aquestas á las petites; y las petites xuclan la sanch de las grossas y aixís indefinidament los uns se menjan al altres. Donchs be—continua el socialista francès—en cástich d'aixó, la naturalesa obliga á tots los sers animals..., diguemho aixís, ab una mica de finura, á la *secreció* de las substancias que han menjat. Per altra part, la química, (ja veyeu si 'l progrés de las ciencias pot contribuir al progrés de la humanitat) la química, repeteixo, demostra dos cosas: la una que 'l millor adop, pera la terra es.... *alló* que resulta de la *secreció* de las substancias que 'l home ha menjat: l'altre, *joh* descubrimet! que l'home per sols aquesta funció de la *secreció*...) produeix més de lo que consum.

—Y tot aixó, ¿qué te que veure? dirá algú.

¿Qué te que veure? En aixó precisament Leroux funda tot lo seu sistema. Perque sent veritat que 'l home per *aquell*... medi produeix més de lo que consum, l'home pel mer fet de ca.... te *dret* á tots los *drets* que la humanitat concedeix als demés homes.

Lo viurer en societat imposa la obligació de contribuir al seu sosteniment, produhint alguna cosa, fent alguna cosa; l'home, segons Leroux, produeix ca... mes de lo que consum.

Sobre la base de aquesta gran idea, Leroux desarrotlla tot lo seu sistema y organisa la societat pera *ferla felis*. Com que tothom, qui més qui menos, *produeix*; tothom per un igual, te *dret* á tot, com que tothom.... etc. etc., no cal que seguim. Ja n'hi ha prou ab lo apuntat pera formarse una idea de lo que es la gran *ideya* de Leroux.

¿No es veritat que sembla impossible que algú s'ho haigi pres en serio? Sols se compren al pensar que, com diu l'Evangelí, el número dels tontos es infinit. Ja s'hi poden donar voltas y mes voltas; la única organizació, la única que pot fer felis al mon, es la cristiana. Quan tothom compleixi, pero, de veras y ab tota formalitat la ley de Deu, allavors... ¿no es veritat que tot anirá molt millor del que va are?

Volent substituir aquesta organizació per cualsevol altre, no 's fan ni 's diuhen mes que disbarats y ximplerías; com els de Leroux per exemple. ¡Y que si ho son de disbarats!

Suposeuvos que un desitji tenir mes drets dels que te: ¿com ho farà? segons lo sistema de Leroux, com que lo dret se funda en la *secreció*, á major *secreció*, mes drets. ¿Qué ha de fer? Donchs.... purgarse; y com que aixís *produhirá* més... tindrà *dret* á més drets....

¡Pobre Leroux!

Me venen ganas de agafarlo pel ganyot, ficarli 'l cap entre las mevas camas, y teparli certa canonada ab un grapat de *romansos* d'aquells que venen en totes las firas: *Las Virtuts del C....*

¡.....!

Li asseguro qu'estich tota amohinada. L'un metje 'm diu que vaigi á la Puda, l'altre á Caldetas, l'altre á La Garriga, l'altre á Caldas. ¿Sab qué faré? Jo me n'aniré á la Puda, y als altres llochs hi enviaré personas de la meva confiansa. ¿No li sembla bé?

—¿Senyora Pepa!!

—¿Qué vols?

—Diu la mare que si farà 'l favor de deixarme un pá.

—¿Qué dius?

—Diu la mare que si farà 'l favor de deixarme dos pans.

—Me pensava que havias dit un?

—Y jo 'm pensava que m'havia sentit, ¿oy?

—¿Me sabria dir quin' hora es?

—Prou.

—Donchs, diguimho.

—Li sabria dir si portés rellotje, pero com que no 'n tinch...!

—La Gimnástica allarga la vida.

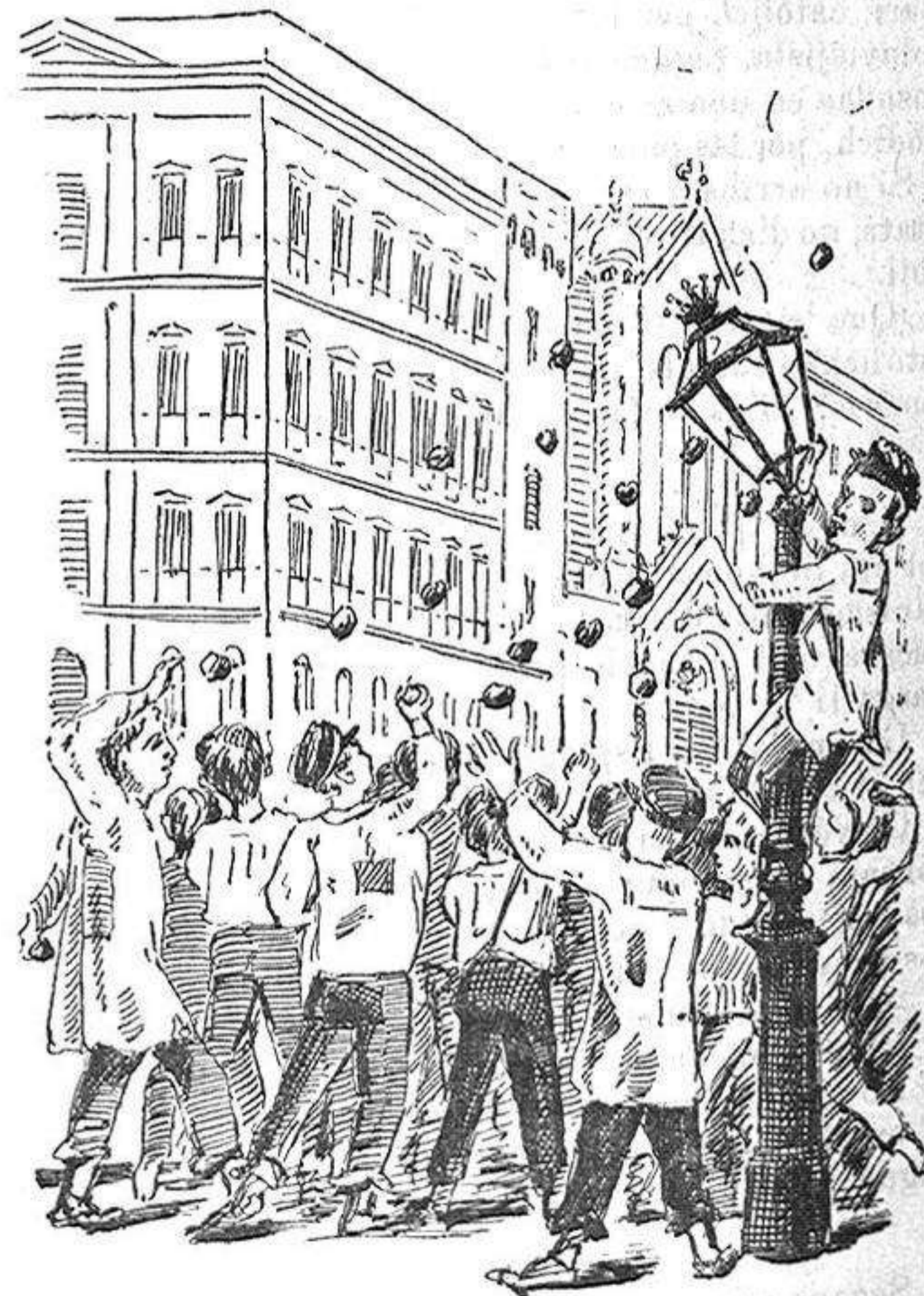
—Pero 'ls antichs no 'n feyan y vivían mes que nosaltres.

—Sí, pero al ultim se varen morir.

—Senyoreta, li presento al meu amich Ramón, que aquí ahont lo veu, no es tan tonto com sembla.

En Ramón: Sí, senyoreta; al meu amich li passa tot lo contrari.

Respirém

Ja ha pasat el Juliol; al 35 fou de gresca.

Aquest any sols fou comedia gracias als carlins... que *pecan*.